

гази до коленѣ въ рози и благовонни трѣви. И всѣка заранѣ всички нетърпеливо очакватъ князѣтъ и се вслушватъ дали не биятъ барабанитѣ, които да извѣстятъ, че той пристига. Най-послѣ тѣ съглеждатъ, че тихо приближава единъ пѣтникъ, съ обрѣсната глава, въ бѣдното облѣкло на пустинникъ, съ глинена чашка въ рѣка; тая чашка той протѣга при вратата на всѣка къща, като приема съ кротка благодарностъ всѣко подаяние и сѣщо тѣй кротко изминава ония, които не му даватъ. И полека-лека се набра цѣла тѣлпа мъже и жени, които тихо вървятъ подиръ него и се питатъ:

— Нима е туй нашиятъ князь? Нима е това Буда?

Когато царѣтъ чу, че синъ му се върща въ бѣдното облѣкло на просякъ, че протѣга рѣка за милостиня, гнѣвътъ и скръбѣта прогониха всѣка любовъ изъ неговото сърце.

Навжсенъ се качи той на своя боенъ конъ и гнѣвно припусна изъ улицитѣ на града. На свиване при южнитѣ врата той срѣщна голѣмо множество, което върви подиръ учителя. Царскиятъ гнѣвъ не можа да устои прѣдъ кроткия погледъ, почтително насоченъ къмъ неговото навжсено чело; не можа да устои прѣдъ смиренieto, съ което синѣтъ се поклони на бащата. Той не можеше да се не радва, кога видѣ сина си живъ и здравъ, но се пакъ извика:

— Какъ е могло да стане, щото великиятъ Буда да се връща въ парцали и да проси милостиня — той, чийто животъ не се отличавахе отъ живота на боговетѣ?! —

— Татко, — отвърна кротко Буда, — ти срѣщашъ сина си въ облѣкло на пустинникъ, но въ